

Puhuvia kuvia

Tibetistä ja Himalajalta

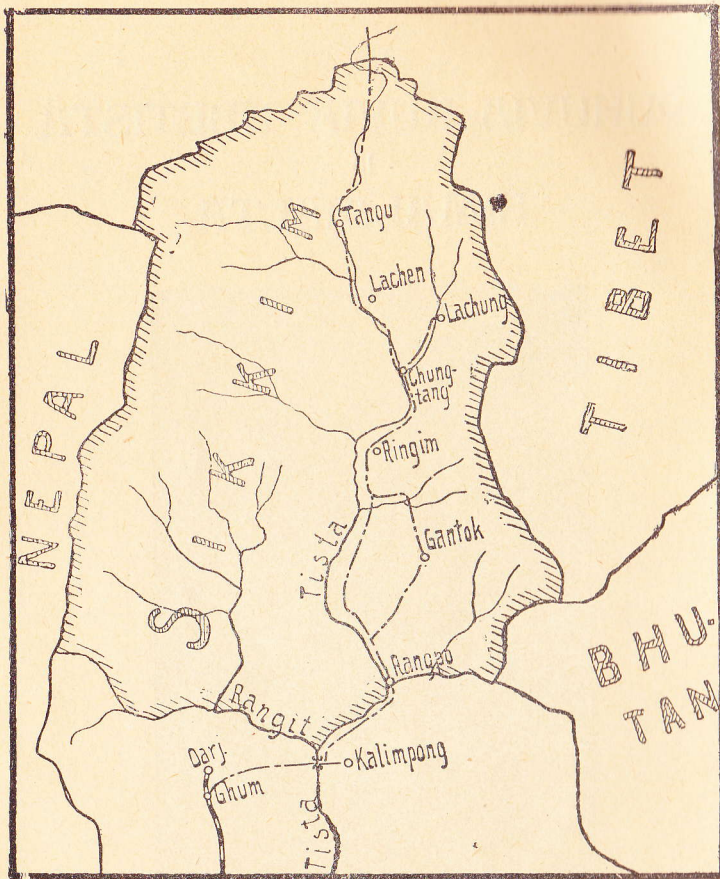
Suomen Vapaan Lähetyksen Pakanalähetys Himalajalla ja Tibetissä

76
K

PUHUVIA KUVIA TIBETISTÄ
JA
HIMALAJALTA

SUOMEN VAPAAH LÄHETYKSEN PAKANALÄHETYS
HIMALAJALLA JA TIBETISSÄ

Tässä kartassa näkyvät Himalajalähetyksen asemat. Luoteinen osa Sikkimiä on kokonaan asumaton jäätikkövuoristo. Siinä on Kinchenjunga-niminen, ainaisen lumen peittämä vuori, joka kaikkialle ympäristöön näkyy. Bhutan'in ja Sikkimin välistä Tibtin osaa kutsutaan Chumbilaaksoksi.

Alkulause.

Indian, tuon maailman ihmeellisimmän maan liepeillä sijaitsee se lähetyksalue, jonka piiristä tässä kirjassa esitetyt kuvaukset ovat otetut.

Tuo salaperäinen ja eurolalaisille suljettuna ollut Tibet, se on ollut Himalajalähetyksen päämääränä ja Tibtin lähetyksen merkeissä on sitä työtä tehty.

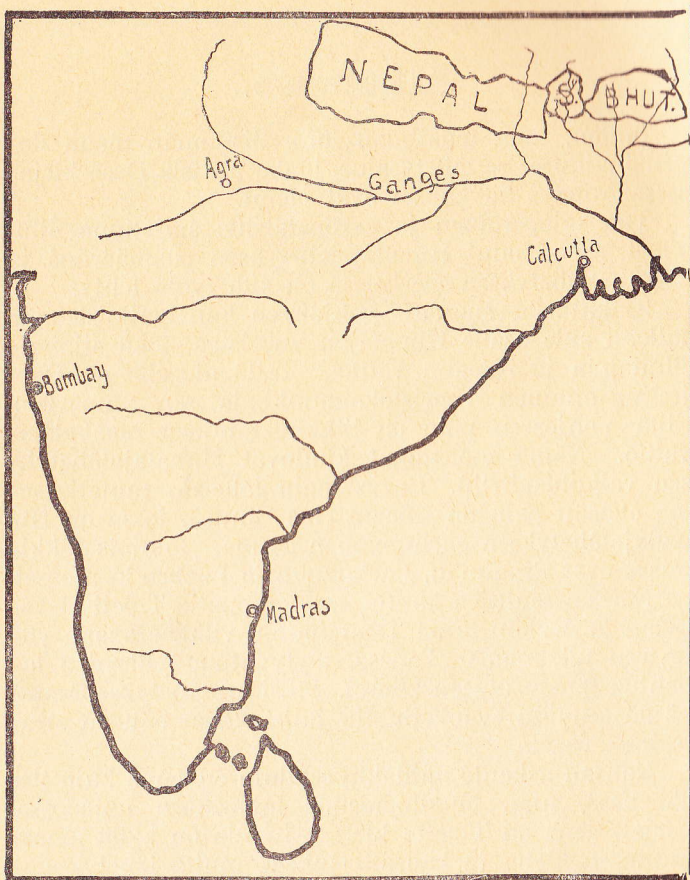
Kalkuttasta suoraan pohjoiseen kun matkustetaan, tullaan sille osalle Himalajan vuoristoa, joka sijaitsee Bhutan'in ja Nepal'n välillä. Tällä alueella on Darjeeling-niminen vuoristokaupunki ja sen ympäristö. Siitä pohjoiseen päin on Sikkim-niminen maakalaisvaltio. Nämä molemmat kuuluvat Himalajalähetyksen vaikutuspiiriin. Darjeelingin läheisin rautatieasema etelään päin on Ghoom (lue Ghum), jossa on Himalajalähetyksen ensimmäinen asema. Pohjois-Sikkimissä ovat Ringim'in, Lachung'in ja Lachen'in asemat.

Näitten seutujen kautta käy kauppatie Tibtistä Indiaan ja milloin ikinä Tibet joutuu vilkkaampaan yhteyteen ulkomaiden kanssa, täytyy tuon yhteyden tapahtua tämän alueen kautta. Siksi on lähetyksellämme näillä seuduilla evankeliumin julistukseen nähden strateginen asema.

Kansan uskonto näilläkin seuduilla on sama kuin itse Tibtissä, nim. buddhalaisuus lamaismin muodossa. Kirjakielenä on Tibtin kieli. Alueella on kyllä monia muitakin kieliä ja kansallisuuksia, mutta lähetyksemme työ on ollut rajotettuna tibtilläissukuisiin pääasiallisesti.

Tämän kehiksen piirissä liikkuvat ne kuvaukset, joita tässä kirjassa esitetään. Saakoon se edistää evankeliumin voittokulkua näillä seuduilla!

K. V a i s m a a.

Nepalin, Sikkimin ja Bhutanin valtiot Himalajalla ovat vaikkakin sisäisissä asioissaan itsenäisiä, kuitenkin ulkopolitiikassaan Indiaan sidottuja. Niiden hallitusten päämiehinä ovat kuninkaat.

Eessä epäjumalain.

Kansa tuhatlukuinen
Eessä jumalainsa.
Hartahana palvelen
Uhraa uhrejansa.

Jumalat on mykkänä
Heidän huudoillensa.
Sielu-raukat tyhjänä
Palaa uhreiltansa.

Tuhannet ja miljoonat
Kuolee tuskissansa.
Auttaako nyt jumalat
Heitä kuollessansa.

Kuinka kuolleet jumalat
Heitä voisi auttaa,
Yli virran kuoleman
Palvojiaan kantaa?

Kristus, tähti kirkas tuo
Yli maailman loistaa.
Sielut pesee, puhtaaks' luo,
Pimeyden poistaa.

Ghumissa, 21. 7. 23.

J. Yrttimaa.

Anna Fröjd.
Saapui kentälle v. 1923
alussa.

Edla Träskbäck.
Saapui kentälle 1903. Nykyään
virkistyslomalla kotimaassa.

Siiri Aartola.
Syksyllä 1923 kentälle lähteneet.

Hanna Juureva.

Minkätähden minun tulee auttaa pakanalähetystä?

1. Koska Jeesus sanoi: »Menkäätkä kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille.« Mark. 16: 15.

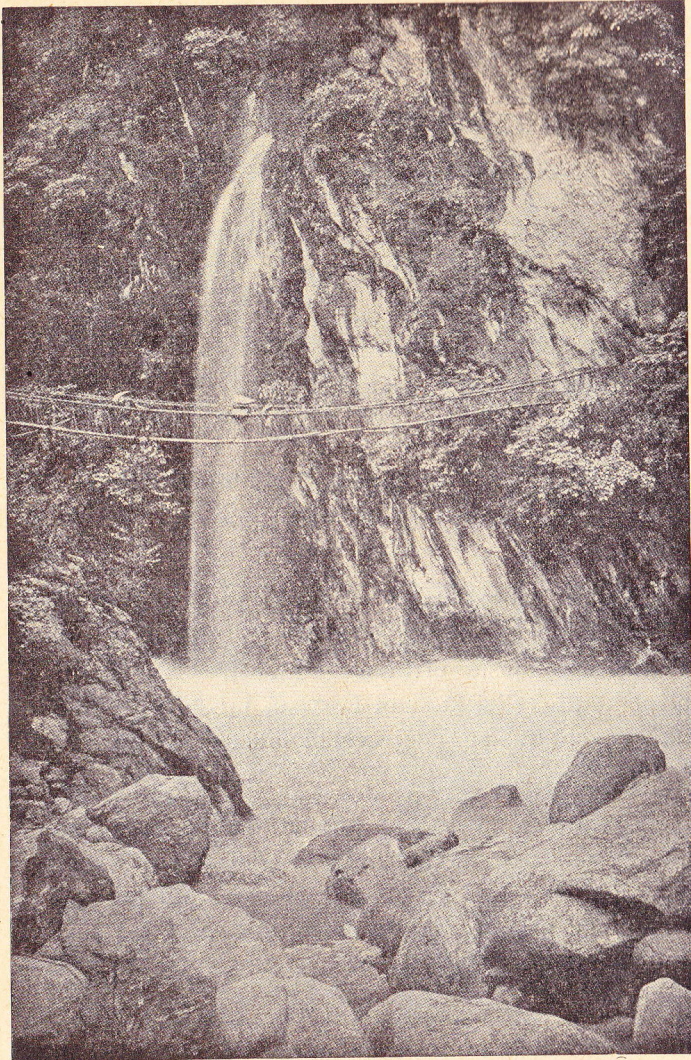
2. Koska Jeesus sanoi: »Eloa on paljon, mutta työväkeä on vähän. Rukoilkaat siis elon Herraa, että Hän lähettäisi työväkeä eloonsa.« Luuk. 10: 2.

3. Koska Jeesus on sanonut: »Sallikaa lasten tulla minun tyköni, sillä senkaltaisten on taivaan valtakunta.«

4. Koska Herran sana sanoo: »Kuinka he huutavat avuksensa sitä, johon eivät usko? Ja kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei kukaan Hänestä julista? Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä?« Room. 10: 14, 15.

5. »Kun minä sanon jumalattomalle: jumalaton, sinun pitää totisesti kuoleman ja sinä et puhu varoittaaksesi jumalatonia tieltänsä, niin on tuo jumalaton synnissänsä kuoleva, mutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi.« Hes. 33: 8.

6. Koska näet »pakanatkin ovat kanssaperillisiä ja yhtä ruumista ja osallisia lupauksen Kristuksessa Jeesuksessa evankeliumin kautta«. Ef. 3: 6.

Sankla'n silta Pohjois-Sikkimissä

Himalajalähetys ja sen tarkoitus.

Himalajalähetys on pieni osa evankeliumin suuresta verkosta. Sen tarkoituksena on saavuttaa tibetiläisiä ja heidän heimolaiskansojaan, jotka asuvat Himalajavuoristossa.

Suomen Vapaalle Lähetykselle sekä sen ystäville, joille Jeesus Kristus on rakas, on annettu etuoikeus olla mukana tässä työssä: verkon heittämisessä ja sen pitämisessä, myrskyistä ja vihollisen hyökkylaineista huolimatta.

Neljällä pääasemalla on säännöllistä työtä tehty. Neljällä sivuasemalla sekä kymmenissä kylissä evankeliumin sanomaa levitetään. Päätehtävänä on ollut evankeliumin suoranainen julistaminen. Mutta työn kasvaessa on muitakin työtapoja otettu, nim. opinto- ja käsityökoulut, joissa on noin 250 kävijää.

Sairashoito ja lääkkeiden jakaminen on myöskin yksi työhaara, ja sen kautta tulemme tekemisiin useiden satojen kanssa kuukausittain.

Kodeissa käynnit sairastapauksissa y. m. tarkoituksissa ovat myös keinoja, joilla itsekullakin on ollut tärkeä tehtävänsä sielujen saavuttamiseen ja voittamiseen.

Pimeä Tibet, jonka ovet ovat vielä ulkomaalaisille läheteille suljetut, on kuitenkin maakalais-työntekijöitten kautta saanut osittain kuulla evankeliumin ilosanomaa. Ja varmasti rohkaisevaa on monille tuon maan esirukoilijoille saada kuulla, että noin 1000 Raamatun osaa on viime vuosienkin kuluessa Tibetin pap-

pien ja lukutaitoisten kesken levitetty tältä puolelta rajaa.

Onpa Jumala antanut meille ilon telttamme paaluja kauemmaksikin levittää. Kaukana Kiinassa on kaksi Herran tällä kentällä voittamaa työntekijää ja Ladak'issa, Tibetin länsirajalla, yksi nuori veli.

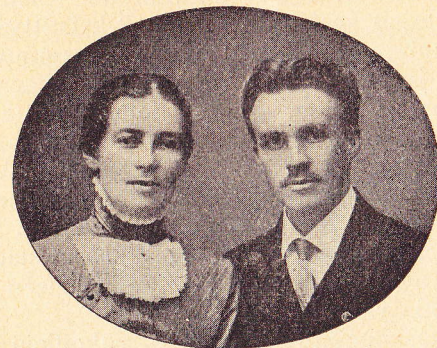
Chumbissa, Tiberin eteläosassa, pitävät nyt valtion korkeimpia virkoja kaksi ensi kristityistämme. Ja ulkonaisen tärkeän toimensa ohessa eivät he ole valloansa vakana alle laskeneet. Kirkkaasti on se saanut loistaa. Toisesta heistä saatte toisessa paikassa lukea, minkä todistuksen eräs ei-kristitty englantilainen hänestä antoi.

Sitten, kaukana Tiberissä, jossa meille monelle tuttu Sadhu Sundar Singh on kärsien evankeliumia todistanut, sielläkin on viime vuosien kuluessa veli Tharchin — monista vaikeuksista huolimatta — vapaaehtoisesti koulua pitäen pelastussanomaa levittänyt tuon pimeän maan ylhäisille johtohenkilöille ja heidän lapsilleen.

Paljon, paljon olisi meillä kerrottavaa evankeliumin voitoista, mutta olkoon yllä mainitut esimerkit kylliksi tällä kertaa. Saakoon ne rohkaista esirukoilijoitamme ja niitä, jotka varansa lähetyksen alttarille ovat uhranneet! Totisesti ei työnne Herrassa ole ollut turha! Jumalan sana ei voi tyhjänä palata! Ja nyt, kun kaikki merkit näyttävät, että aika on lyhyt — Herra Jeesus tulee pian — niin emmehan toki tahtois jättää etuoikeuttamme saada olla mukana tässäkin työssä loppuun saakka.

E. K.

Poikakoulu Ghumissa.

Rva ja_hra Ollila.

Työstä nuorten keskuudessa on tulevaisuustavoja. On hyvin tärkeää, että perustus on laskettu oikein, ennenkuin rakentamista jatketaan. Paljon tärkeämpää vielä on, että ne, jotka ovat luodut Pyhän Hengen tempeleiksi, saavat perustuksen, joka ei voi horjua. Kodit täällä ovat suurimmaksi osaksi kurjia, vanhemmat elävät synnissä ja palvelevat epäjumalia. Koululla on tilaisuus muun hyödyllisen opetuksen ohella antaa opetusta siinä kaikkein tärkeimmässä: »pyhissä kirjoituksissa, jotka voivat antaa viisautta, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa«.

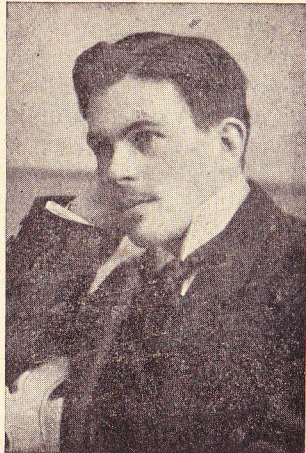
Koulumme on kulkenut monien vaikeuksien kautta. Se alkoi vähäpätöisenä kyläkouluna. Vuonna 1911 se hyväksyttiin alemmaksi alkeiskouluksi, 1912 se kohosi ylemmäksi alkeiskouluksi ja 1917 keskikouluksi. Valtio ja kunta ovat tuntuvasti avustaneet aineellisesti. Oppilasmäärä on ajoittain ollut yli 100. Viime vuosina on keskimäärin 75 poikaa ollut päivittäin läsnä. Toivom-

me, että lukumäärä taasen lisääntyy, kun olemme saaneet eräitä epäkohtia korjatuiksi.

Joka päivä alotamme raamatunlukutunnilla. Se on verraton tilaisuus kylvää siementä. Paljon tietysti riippuu opettajista, jotka jatkavat työtä päivän pitkään, miten he kohtelevat tätä taimitarhaa. Meillä on nyt 6:den opettajan keskuudessa vain 2 kristittyä. Siinäpä onkin avunhuutomme. Rukoilkaa kanssamme kristittyjä opettajia, jotka kaikessa voisivat esimerkillään ja eri aineita opettaessa viitata Luojaan, auttajaan, Vapahtajaan. Jos tätä taimitarhaa vaalitaan, niin iäisyys on näyttävä, että työ ei ollut turhaa. Monet pelkäävät julkisesti tunnustaa uskoaan Jeesukseen, mutta olen varma, että ne monen monta kertaa uudistetut kertomukset Hänen ihmeellisestä rakkaudestaan, ne kuvat, jotka ovat lasten sielujen silmien eteen maalatut, eivät voi olla vaikuttamatta.

Rukoilkaa oppilaitten puolesta; rukoilkaa opettajien puolesta ja koulun sihteerin puolesta, jolla on edesvas-tuu ulkonaisesti koulun toiminnasta.

Sonja Ollila.

J. Yrttimaa

„Indian Ruth.“

Monta vuotta sitten oli Suomessa käymässä lähetys-saarnaajan mukana pieni tyttö, joka yleisesti tunnettiin nimellä »Indian Ruth«. Hän oli orpo, joka kaksois-

Lääkäri Ruth Longman.

veljensä ja kahden nuoremman sisarensa kanssa oli saanut kotinsa Lähetyksemme orpolassa Ghumissa.

Tultuaan takaisin omalle maallensa, sai Ruth tilaisuuden käydä koulua muutamia vuosia. Kun me 1914 tulimme lähetykentälle, oli Ruth »didi« (vanhin sisko) nuorempien lasten opettajana Lastenkodissa. Ruth oli lukuhuvinen ja rohkea ajatus oli herännyt hänessä, että hänestä tulisi lääkäri. Ensin ajatus tuntui aivan mahdottomalta. Ei ollut esteenä ainoastaan varojen

puute, mutta myös tarpeellisten pohjatietojen puute, sillä päästäkseen lääketieteelliseen opistoon vaaditaan ylioppilastutkinto. Yritys tehtiin kumminkin, kun yli-lääkärin hyvä ystävä oli persoonallinen tuttavamme, ja poikkeustapauksena Ruth hyväksyttiin oppilaaksi. — Ruth teki parastaan, ja kolmena ensi vuotena hän oli ensimmäinen tutkinnoissaan. Neljäntenä vuotena, joka oli viimeinen, Ruth sairasti paljon, mutta läpäisi kumminkin tutkinnossa hyvin, vaikka ei ensimmäisenä.

Nyt on pikku Ruthista tullut lääkäri. Tämähän on kaunis ulkonainen saavutus, mutta vielä parempi on, että Ruth on Herran oma ja tahtoo Herraa palvella sillä, mitä hän on Herralta saanut. Voida ojentaa auttavaa kättä silloin, kun sairaus on tehnyt sydämen vastaanottavaksi, on suuriarvoinen asia. Tahdommehan kaikki osoittaa tätä kansa-raukkaa suuren lääkäriin luo, joka voi parantaa sielun sekä ruumiin sairaudet, mutta avain on usein aineellinen apu.

Mutta lääkäri ei voi tyhjin käsin ryhtyä työhön. Tarvitaan monenlaisia työkaluja. Ruthilla ei ole mitään. Hän on aivan köyhä tyttö, joka on pannut elämänsä Herran alttarille.

Ruth on viettänyt lomansa täällä Ghumin vanhassa kodissa. Nyt hän palaa Ludhianaan, Panjabissa, jossa hän on opiskellut. Siellä hän nyt saa 2 vuotta käytännöllisellä työllään osaksi palkita koulumaksuansa, hän kun sai opetuksen vapaasti. Samalla hän on tilaisuudessa etevän lääkäriin johdolla saada harjoitusta. — Saakoon Herra panna monen sydämelle rukousaineeksi tämän pienen lähetyslääkärimme, jotta hänestä tulisi pyhitetty ase Herran kädessä. Ja etkö tahtoisi auttaa instrumenttien hankinnassa, niin että kun Ruth on valmis työhön täällä kansansa keskuudessa, hänellä myös olisi työaseita.

Syyskuussa 1923.

Sonja Ollila.

Työ lasten keskuudessa.

Ghum'in koulupoikia.

Lasten sydämet ovat olleet aina ja kaikkialla parhain maaperä Jumalan sanan siemenelle. Ne eivät ole vielä niin paatuneet kuin aikuisten sydämet. Ovat myös vapaat ihmispelosta.

Täällä Ghum'issakin tehdään lähetystyötä lasten keskuudessa. Päiväkoulussa on joka aamu uskontunti, ja joka pyhäaamu klo 9—10 on pyhäkoulu. Jo klo 8 aikaan alkaa kuulua ovelta ja luokkahuoneista pienten jalkain töminä sekä lasten kirkasäänistä laulua. Tarkoin he katsovat, milloin kello lyö 9:n, ja silloin kilvan juostaan kelloa soittamaan. Voisitpea kuulla sitä raikasta laulua, jota tuo 40—50:nen lukuinen poikajoukko vetelee. Se menee niin, että helisee ja yli kylän

se kaikuu. Usein, kun olen kulkenut kylän läpi illalla pimeän tultua, olen kuullut kodeista heleää lasten laulua. Siellä joku pyhäkoulupoika laulaa oppimiaan lauluja. Ja eipä tiedä, mitä nekin kerran vaikuttavat vanhempain sydämissä. Kuinka tarkkaavina he kuuntelevatkaan, mitä koulussa sanotaan. Tietävätpä vielä jälkeenkäin päin selittää, mitä koulussa puhuttiin. Tässä vain yksi esimerkki siitä.

Eräänä lauantai-iltana tuli luokseni eräs Kapu-niminen, 15 vuotias koulupoikamme. Hän oli menossa kylältä kotiin ja nähdessään huoneestani tulen, tuli sisälle. Hän kertoi vanhemmistaan, etteivät he ole kristittyjä, mutta antavat hänen mielellään käydä pyhäkoulussa. Sillä, sanoi Kapu, evankeliumi tekee meistä hyviä ihmisiä.

Sitten hän sanoi viime pyhänä olleen tekstinä Jeesuksen ensimmäisen ihmetyön. Kysyin häneltä, mikä se oli, ja hän kertoi sen alusta loppuun, jonka jälkeen hän haki sen raamatustani ja luki sen ääneen. Tuota kuullessani olin niin iloinen, sillä se osoitti, että hän oli tarkannut ja painanut mieleensä, mitä koulussa oli puhuttu.

Meillä on suuri syy rukoilla tämänkin työn puolesta. Jos Herra saa oikein vaikuttaa lasten sydämissä, niin heidän kauttaan Hän voi siunauksiaan viedä koteihin, joihin meidän »eurooppalaisten« on vaikeampi päästä.

Sinä ystävä, joka luet näitä rivejä, ja muistaessasi monia työhaaroja rukouksessa, älä unohda Ghumin pyhäkouluakaan. Ja kerran, kun tulee Herran suuri elonkorjuun aika, silloin varmaan joku lyhde tästäkin työstä Hänen eteensä tuodaan.

Ghumissa 15. 7. 23.

J. Yrttimaa.

Kolmi-apilaamme.

Kirjamme ensi sivu siitä antaa kuvan. Vuosia on tämä pieni joukko kasvanut lähetyssaarnaajien turvissa Lachen'issa, jakaen nuorilla sydämillään monet ilot ja surut. Ja näin yhä syventyen lasten ystävän, Jeesuksen, tuntemisessa.

Ensimmäinen vasemmalla on Nordze-(»Kaunis aarre«)tyttöme. Hän on onnellisemmista olosuhteista ja jo toisen sukupolven kristityitä. Isänsä ja äitinsä Ringimissä ovat jo useita vuosia sitten vastaanottaneet elävän Jumalan Jumalakseen — Jeesuksen Kristuksen Vapahtajakseen. Ei ole tarvinnut Nordzen palvoa kuolleitten epäjumalien edessä, ei heille uhria kantaa. Ei ole hänen tarvinnut olla mukana näkemässä, kuinka pahoja henkiä pois ajetaan; eikä miten pakana-papit rumpujaan paukuttaen ja kirjojaan lukien siunausta muka kotiin tuovat. Ei — kaikelta tältä ja paljolta muulta pahalta ja pimeältä hänen lapsensydämensä on varjeltu ja saanut pienestä pitäen juoda elämän sanan lähteistä. Ja nyt hän auttaa lähetyssaarnaajia koti-toimissa yhä enempi saa tutustua Herraan Jeesukseen, jonka palveleminen on hänen elämänsä ilo ja toivo.

Hänen vieressään seisoo toinen tyttöme, Martha. Hämärä on hänelle ensimmäinen lapsuutensa muisto. Jossain vuoren rinteellä, tuuheiden bambujen suojassa oli koti seisonut. Äidin sairastumista hän muistaa ja kuinka pakana-papit silloin uhria veivät hengille eri tahoille ja monilla tempuillaan koettivat äitiä parantaa.

Toinen muisto on siitä, kun hän sitten erään tädin kanssa pääsi kauas ihmeelliselle pyhiinvaellusmatkalle. Ihmeellinen temppeli oli päämääränä. Siellä vilisi ihmisiä eri kansoista ja kielistä. Suurien epäjumalan-

kuvien eteen polvistuttiin ja maahan heittäydettiin. Pyhässä virrassa synnistä puhdistumista etsittiin ja sen vettä mukaan otettiin jatkuvaa siunausta saadakseen. Mutta paluumatkalla tältä retkeltä tapahtui jotain, joka käänsi pienen Marthan elämänuran. Eräällä suurella rautatieasemalla ihmistungoksessa hän eksyi tädistään. — Huuto ja itku ei auttanut. — Turhaan hän juoksi jo liikkeelle lähtevän junan ovelta toiselle — tättä ei löytynyt. Voi pienen sydämen tuskaa! — Avutonna seisoi tämä yhdeksän vuotias tyttönen suuren aseman suuren ihmistungoksen keskellä. Mutta Hyvän Paimenen silmät seurasi eksynyttä lammasta ja toimitti niin, että eräs seuraavassa junassa lähtevä vuoristolainen otti hänet mukanaan ylös vuorille aina Ghum'iin saakka. Siellä olevassa matkustajasuojassa viettivät jonkun päivän, mutta kun hänen uuden auttajansa siten oli matkaa jatkettava — ja Martha ei jaksanutkaan seurata pakottavan ruumiinsa ja kovan kuumeensa takia, jäi hän taas yksin ja avuttomaksi. Eräs tibetiläinen otti hänet sitten kotiinsa orjattareksi, mutta kun hän yhtenänsä sairasti, tarjosi tämä hänet Ghumin lastenkotiin. Tuo paljon kärsinyt, surkastunut iäisyystaimi, alkoi pian elpyä rakkauden suloisessa ilmapiirissä. Mutta pian odotti uusi ero — lastenkoti täytyi varojen puutteessa lopettaa, sen holhokit eri tahoille jakaa. Tällä kertaa osui Marthan osaksi tulla kauas Tibetin rajoille. Lähetysaarnajat, anit, jotka nyt tulivat hänen holhoojikseen — olivat tuntemattomat, mutta luottamuksella, joskin kyynelin, hän tahtoi seurata. — — Jo on vuosia vierinyt tästä — Martha on kasvanut — Jeesus on saanut tulla rakkaaksi hänen sydämelleen. — Harvassa on niin ahkerointa Raamatun lukuja kuin Martha on. Ja Jeesuksen palveleminen ja muille kirkastaminen on nyt hänen elämänsä päämääränä. Tätä varten enempi kehittyäkseen onkin kysymys saada hänet kouluun alas Darjeeling'iin — niin pian kuin aineellisesti ovi on siihen avautunut.

Kolmantena, tyttöjen takana, saamme esittää Kynga

(»Täys'ilo«) poikamme. Jo pienenä poikana sisar Massinen otti hänet pakana-ympäristöstänsä. Isä ja äiti olivat orjia eräässä talossa paikkakunnalla — ja sama olisi pojan osaksi tullut. — Lähetysaarnajien turvissa on hän saanut kasvaa. Myötä-syntyneet pakanuuden ennakkoluulot ja synnin taipumukset ovat yhä enempi saaneet väistyä tuon ihmeellisen valkeuden edestä, jonka Jeesus Kristus, maailman valkeus, on myötänsä tuonut. Työtä on hän saanut oppia kunnioittamaan ja tekemään ja yhä enempi astumaan sisään salaisuuteen: »Joka elämänsä tahtoo säästää, se kadottaa sen — mutta joka sen kadottaa Kristuksen ja evankeliumin takia, se elämänsä todella voittaa.«

Uusi lehti on ikäänkuin hänenkin elämässsä nyt esillä. Voidaksensa opettajana ja sanan julistajana palvelella kansaansa aina pimeän Tibetin rajojen takana, on aikomus antaa hänen opintojaan jatkaa ainakin jonkun aikaa. Häntä esirukouksissa muistamalla ja aineellisesti auttamalla on tilaisuus ja etuoikeus sille, jota Mestari kehoittaa ottamaan osaa evankeliumin levittämiseen niille, jotka vielä kuoleman varjon maassa vaeltavat. —

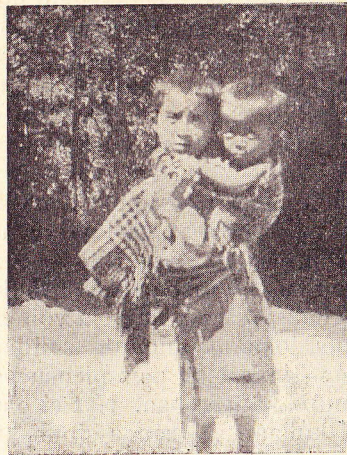
»Mitä Hän sanoo teille, se tehkää!«

E. K.

Jäätikköjärvi Lhonorak-jaaksossa lähellä Lachenia

„Me olemme kirotut.“

Heitä oli kaksi turvatonta. Äiti ja isä olivat kuolleet, pieni koti jäi kylmille, ei ollut kuuden ja kahden vuotiaassa lapsessa itsensä elättäjää. Pakanat veivät kaiken, mitä lapsilla oli. Isä oli ollut pakanapappi, mutta kun sairaus ja puute astui kotiin, ei pakanaus tarjonut auttavaa kättä.

Nämä kaksi pientä eläjää lähtivät kuljeksimaan pitkien kyllä, sisarella pieni veljensä selässä, omaisuutena repaleiset vaatteet yllään. Eivät he saaneet enää isän ja äidin suojaamina istua lieden äärelle rakkaassa kodissa, ei kuulunut rakasta ääntä — ei ollut rakastava käsi ojentamassa leipäpalasta — ei enää saanut juosta sisälle ja ulos yli oman kodin kynnyksen — ei, ovi oli suljettu ja edessä oli kahdelle pienelle matkaajalle pi-

meä taival. Tuolla he kulkevat pitkin kylän teitä, nälkä kuristaa vatsaa — jotain täytyy saada; tieltä he poimivat jotakin. — Mitä se on? — Se on hevoslantaa, jonka seassa on sulamattomia maissin jyviä ja niitä sisar poimii ja antaa selässä itkevälle pikku veljellensä. Sitä he syövät, se on nyt heidän ruokansa ja kotinsa on jonkun asunnon ulkonurkassa tai räystään alla.

»He ovat kirotuita«, sanoo kansa kylässämme, eikä kukaan uskalla ottaa heitä luoksensa, koska pelkäävät tulla kirotuiksi. Ja he sanovat, että ei tuo kiros voi heidän päältänsä lähteä, ennenkuin Tibetistä tulee joku suurempi lama (pappi), joka karkottaa pahat henget heistä.

Eräänä päivänä nämä kaksi pientä matkaajaa saapuvat lähetystalolle — siellä vatsa täyttyy; usein he toistavat kulkunsa sinne.

Ei kuulu pappia Tibetistä, joka kirouksen poistaisi, mutta saapuu Hän, jolla on valta ja voima yli kaikkien — saapuu Jeesus, joka on sanonut: »sallikaa lasten tulla minun tyköni« — ja korjaa pois pienen pojan. Ei kesännyt pieni ruumis kauvempaa. Nyt ei ole enää kylmä, ei ole nälkä, ei kukaan voi sanoa sinua kirotuksi enää, ei, ei — mutta jälellä on pieni, sureva sisar, joka ei millään tavalla olisi tahtonut erota veljestänsä, vaikka pikku ruumis oli jo kuolemasta jäykistynyt. Oi mitenkä suloiselta tuntuikaan itkevälle lapsukaiselle painautua anilan suojaan ja tuntea, että tässä minä en ole kirottu.

Suurin suru oli seuraavana päivänä, jolloin pieni ruumis heitettiin kuohuvaan koskeen. — Oi, minä poimisin nämä pienet kirotut helmet, minä kokoaisin kaikki pienet kirotut sielut Jeesuksen luo. — Tahdotko auttaa minua — meitä, kokoamaan lyhteitä?!

Nyt on sisarella kolkko tie yksin kuljettavana. — Kysy — mitä voisit tehdä hänelle ja niille tuhansille pakanuuden yössä?

A. F.

Vanha Simeon.

Näin hänet ensi kertoja hänen savuisessa pirtissään La-chungissa. Vaimonsa makasi kuolinvuoteellaan. Jono pappeja rumpuineen, kelloineen ja kirjoineen istui lattialla, ahkerasti »tehdn uskontoa« sairaan parantamisen hyväksi. Mutta heidän yrityksensä ei oikein näyttänyt vanhusta tyydyttävän. Sydämen syvyydessä oli ääni, joka kuiskasi: »Tämä ei auta«. Sitäpaitsi olihan hän kuullut tyttäreltään ja tämän mieheltä, joka oli elävän Jumalan palvelija toisessa kylässä, että pakanatempuut olivat turhia tapoja, joista elämä puuttui. Ja nythän oli tämän saman elävän Jumalan palvelijoita hänenkin kylässään käynnillä. Vastoin pappien tahtoa lähetti hän nyt tätä noutamaan. Tältä sai kuulla, että ei ruumiin parantumisesta toivoa ollut, mutta myöskin, kuinka Herran Jeesuksen veri voi pestä ja uudistaa ja antaa iankaikkisen elämän jokaiselle sitä anovalle. Pelastuksen hinta oli niin suuri, ettei maailman kaikki kulta ja hopea sitä voinut maksaa. Ja siksi olikin rakastava Isä, tuo suuri ihmeellinen Jumala, sen ilmaiseksi antanut. — — —

Kului joitakuuta vuosia. Tapasin taasen vanhuksen ja tällä kertaa tyttärensä kristillisessä kodissa Ringimissä. Useita kuukausia oli hän ollut siellä ja janoovan tavoin juonut evankeliumin sanomaa. Rukouksmylly ja nauha olivat saaneet jäädä sivulle — ja sen sijaa alkoi sydämen syvyydestä nousta huuto: »Jumala, pelasta minut!«

Alkoivat sitten lähetysjuhlat. Paikkakunnan kristityt olivat pienistä varoistaan koonneet ilolla ruokavaraston, jolla toisen paikkakunnan kristityitä vierannaan pitäisivät. Vierasjoukko yhä kasvoi; kaikin tunsivat, että suurin juhla, rikkain pöytä, oli se, jonka Ju-

mala itse sanassaan oli heille valmistanut. Aamusta iltaan oltiin sen ympärillä ja yhä suuremmaksi ilo kasvoi. Vanha isäkin oli mukana. Olipa tämä aivan toista kuin mitä ennen oli kokenut. Häntäkin Jumala rakasti, hänelläkin oli sama suuri Vapahtaja, sama pelastus, sama mahdollisuus Jumalan lapsen osallisuuteen. Virotojen lailla virtasi ennen tuntematon rauha hänen sydämeensä. — Seurasi sitten viimeinen juhlapäivä. Pieni seurue laulaen raivasi tietä itselleen läpi metsän pienelle purolle. Kuusi nuorta ja vanha isä heidän kanssaan tulivat kasteessa päälleen pukemaan Kristuksen. Mitä merkitsi maailma ja pakanain pilkka ja vaino sen rauhan rinnalla, jonka Herra Jeesus elävänä Vapahtajana oli antanut. Olisittepa nähneet sitten seuraavaa todistuskokousta. Vanha isä, joka nyt oli saanut nimekseen Simeon, oli ensimmäisiä, joka ilosta loistavin kasvoin todisti: »Pyhä Henki on kirkastanut minulle, että Jeesus Kristus on tosi Vapahtaja! Koko elämäni olen käyttänyt tyhjien rukouksien lukemiseen, turhien rukousmyllyjen pyörittämiseen ja kaikenlaisten uhrien kantamiseen sekä papeille että epäjumalille. Kaikki tämä on ollut turhaa. Nyt kiitän Jumalaa, että Hän avasi silmäni ennenkuin oli myöhäistä. Nyt tiedän, että Jeesus Kristus on ainoa Vapahtaja! Hänelle olkoon kiitos, ylistys ja kunnia!» —

Muutamia kuukausia myöhemmin tapaamme hänet kuolinvuoteella. Mutta kuoleman pelko ja kauhu ovat poissa. »Jeesus tulee pian minut noutamaan« — oli varma tietonsa. Omaiset toisesta kylästä, poika etupäässä, koettivat — pappien kiihottamina — vielä viime rynnäkön tehdä, saadakseen vanhuksen takaisin pakanuuteen. Joukolla häntä lähdettiin noutamaan entiseen pakanakotiinsa. Lupauksia ja uhkauksia ei säästetty. Mutta turhaan. »Minulla on Kristus ja Hänen uhrinsa on kylliksi!» Ja tähän luottaen hän ummistii silmänsä.

E. K.

Rosvojen ja murhaajien keskellä.

On huhtikuun 18 p. v. 1923. Aurinko, joka kultaa korkeita vuorten huippuja, todistaa uudesta armopäivästä.

Kaukaa alkaa kuulua omituista kuminaa, joka vähitellen muuttuu selväksi kulkusten ääneksi, jotka soivat aasien kaulassa — jo alkaa kuulua ihmisääniäkin.

Vaeltava tibetiläisjoukkue on matkalla Tibetiin, rosvoja, kerjäläisiä ja murhaajia. Niin mielellänsä kuin olisivatkin halunneet laskea taakkansa alas, levätä ja syödä kylässämme, ei sitä sallittu tarttuvien tautien tähden, jota myötänsä kuljettavat.

Kylämme läpi matkasi tuo kirjava joukko, 500 henkeä, miehiä, vaimoja ja lapsia. Kun olivat päässeet kaksi englannin mailia kylästä, tunsivat he itsensä vapaiksi, — raskaat kuormat aasien selästä laskettiin alas. Telтта-paalut maahan lyötiin ja niin oli pian 83 telttaa pystyssä, joiden edessä loimusi aito rovio, vaimot laittaen ruokaa, lapset leikkiä lyöden ja miehet aasejansa hoidellen. Tällaista on matkaaajan elämä, ja mitenkä helppoa onkaan tyytyä silloin, kun paremmasta ei mitään tiedä.

Menimme ratsain heidän leiripaikallensa pääasiannamme kirkastaa heille Jeesusta Kristusta. Kun he kaukaa näkivät meidän tulevan, alkoivat he tulla meitä vastaan huutaen ja ulvoen kuin metsän pedot. Piar. olimme hukkuneet tämän rauhattoman ihmisjoukon keskelle — yksi ja toinen nyki puolelta ja toiselta, em-

me kuulleet edes toistemme ääntä siinä melussa. Saimme lääkkeitä annetuksi noin 100 sairaalle. Tarkkaavina varsinkin miehet kuuntelivat sanomaa elävästä Jumalasta ja Hänen suuresta rakkaudestansa. Mutta nyt tuli jännittävin hetki, pieni uskoni alkoi horjua — mieleeni tuli ajatus: olemme murhaajien keskellä — ja kun tuo raivoisa joukko alkoi väkisin ryöstää lehtisiä, joissa oli raamatun kertomuksia, sisar Kronqvistin käsistä, olin kokonaan itseni kadottaa — mutta ei niin kumminkaan. Jumalallamme on voima ja valta, sen saimme kokea.

Ihmiset huusivat, ulvoivat, paperia lenteli ilmassa. — Sisar Kronqvist oli sortua kansan jalkoihin, sieltä hän ojensi kätensä ylös taivasta kohti, pidellen lujasti kiinni viimeisiä evankeliumin lehtisiä, etteivät saisi niitä revityksi.

Tunkeuduin läpi raivoavan joukon ja sain lehtiset hänen käsistensä ja sisar Kronqvist ankarasti kehoitti heitä vaikenemaan, muistuttaen, että he ovat ihmisten keskellä ja ihmisiä, joille rakastava Jumala oli valmistanut pelastuksen Jeesuksessa Kristuksessa. Pelosta kalpeana seisoi Kynga-poikamme etäällä hevostemme kanssa, luullen, että emme koskaan palaja takaisin.

Pakanaraukat! — Sovintoa, sovintoa he kaipaavat, uhrata täytyy. Tuhansilta uhrialtareilta nousee uhri-savu ylös täällä Sikkimissä — mutta missä on rauhan antaja?

Jeesus Kristus, Sinä olet se totinen uhri, joka sovitat ja rauhan annat.

Sinua tahdomme kirkastaa!

A. F.

Ennen ja nyt.

»Leikatkaa minut palasiksi — jauhakaa minut hienoimmaksi jauhoksi — ja vielä sittenkin on joka hitale minusta oleva buddhalaisuutta« — — näin selitti nuori buddhalainen innokkaana ja suutuksissaan ystävilleen, jotka hänelle lämmöllä todistivat vasta-löydetystä Vapahtajastaan, Jeesuksesta Kristuksesta. Pois, pois tahtoi hän näitten ystävien piiristä nyt. Heidän elämässään oli tullut suuri muutos; heidän katsantokantansa, — elämänsä suunta oli nyt toista. — Uusi ilo, rauha, toivo, jota hän ei voinut kärsiä, heissä nyt vallitsi.

Muille puhumatta osti hän rautatielipun ja hyppäsi junaan, joka pian kiidätti häntä Intian tasankoja kohti. Sieltä eivät ystävät häntä löytäisi — siellä ei kenkään hänelle tuosta vihatusta Jeesus-nimestä kertoisi. — Mutta ystävillä oli paljon nopeampi tie — rukouksen siunattu tie — ja sitä he ahkerasti käyttivät.

Jo junassa astui eräs lähetyssaarnaaja tuon karkurin luo, tarjoten hänelle evankeliumia luettavaksi ja todistaen hänelle pelastuksen voimasta ja tarpeesta. Epäystävällisesti työnsi hän pois sekä kirjan, että tarjoojan, suuttuneena ajatellen: onpa jotain kummallista, kun ei missään saa olla rauhassa tuolta nimeltä. — — —

Vuosia on vierinyt. Tuo ennen niin vihattu nimi on tullut yhä kalliimmaksi entiselle pilkkaajalle: hänen pelastuksensa kallioksi — hänen voimaksensa, iloksenssa, kaikeksensa. Ensin toimi hän useita vuosia suoranaisena evankeliumin saarnaajana, mutta sittemmin hän vastaan otti intialaisen valtion viran kauppa-valtuustossa Tibetissä, saadakseen samalla tilaisuuden siellä tuota ihme-nimeä kirkastaa. — Joku aika sitten tapasin erään europolaisen herrasmiehen, joka oli ol-

lut tuolla paikkakunnalla. Tämä kertoi yllämainitusta veljestämme ja tämän työstä mitä paraimmin kiitoslausein. »Mutta« — lisäsi hän — »Mr I. on liiaksi innokas uskonnossaan. Ei saa olla monta minuttia hänen kanssaan, ennenkuin hän Jeesus-nimeä tyrkyttää jokaiselle.«

Jumalalle kiitos tästä todistuksesta! Entinen innokas buddhalainen on nyt mitä palavin Kristuksen nimen kirkastaja. Jumalan oikea käsi voi kaikki muuttaa.

E. K.

Näköala Lachen'ista pohjoseen johtavasta tiestä.

Pimeydestä valkeuteen.

Lähetystyötä ja sen työntekijöitä eivät suinkaan surujen usvat ja vaikeuksien painot ole säästäneet. On ollut aikoja, jolloin on näyttänyt kuin työ olisi ollut turhaa, vihollinen ja pakanuus olisi voittanut. Herran todistajien olisi jätettävä työ ja heille niin rakkaaksi tulleet kristityt yksin kuin lampaat susien keskelle.

Niinpä vuonna 1914 oli aika, joka ihmissilmin katsottuna uhkasi tehdä lopun kaikesta lähetystyöstä Sikkimissä. Seuraava ote päiväkirjasta saakoon tätä kuvata.

4. 12. 1914. »Ole hiljaa ja tiedä, että minä olen Herra.«

Näitä sanoja kuiskaili Herran Henki sydämelleni, istuessani hevosen selässä matkalla L— kohti. Mieleni oli raskas — ja yhtä harmaa ja toivoton kuin synkkä taivas ja kuollut luonto ympärilläni. — Kuinka kauas oli rakastava isämme antava vihollisen vallan ylettyä? — Näin kysyi vapiseva, pieni ihmissydän, mutta yli sen aaltojen kuului vain vastaus: »Ole hiljaa ja tiedä, että minä olen Herra!« Minä olen Herra, muista se, tiedä se silloinkin, kun vihollinen riehuu, käyttää aseitaan, suden tavoin riistäen lampaat laumasta ja laitumelta — ja vieden niitä palkkalaisille, jotka niitä myrkkykukilla ja -ruohoilla ruokkivat; epäuskon ja synnin juomilla juottavat!

»Ole hiljaa ja tiedä, että minä olen Herra« — joskin maan kuningas neuvostonsa kanssa riehuu ja tah-

too tyhjäksi tehdä Jumalan työn — väkivallalla takaisin riistää ne, joitten tähden olet elämäsi antanut, rukoillut, taistellut, voittanut.

»Ole hiljaa ja tiedä, että minä olen Herra« — joskin sinun tiesi täytyy kulkea kuoleman varjojen läpi — — — ei pieninkään toivon tähti näkyvässä etsivälle, kysyvälle silmällesi — ei pieninkään avun säde tuiki!

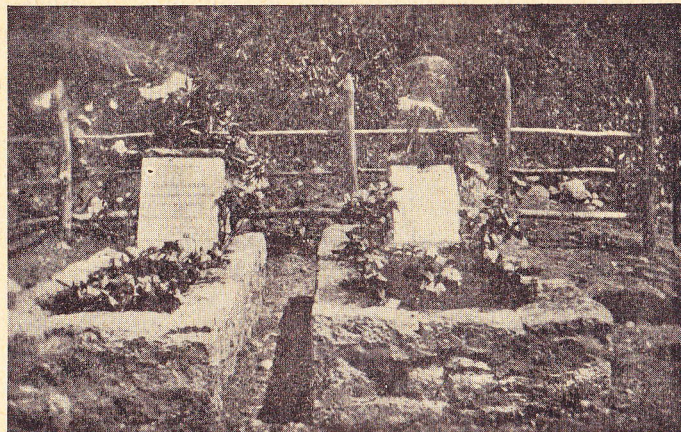
Pari päivää myöhemmin kuljen saman matkan, mutta uusin tavoin olin saanut kokea ja tietää, että minun Isäni ja Jumalani oli Herra! Nuori kuningas, joka oli niin täynnä päätöksiä ja suunnitelmia, oli poissa — kuoleman viikate näitten päivien kuluessa yhtäkkiä katkaisi lyhyen elämänlankansa.

Hänen kanssansa oli hänen lähettiensä valta asemillamme ainakin joksikin aikaa loppunut.

»Jumala on ihmeellisellä tavalla teitä auttanut« — kuiskaavat pakanatkin. »Jumalan käsi on vastustajanne kaatanut« — sanovat päämiehet. — Ja mitä voimme me muuta kuin nöyryydessä sanoa: »Tahdomme olla hiljaa ja tietää, että Sinä olet Herra!«

E. K.

Kaksi suomalaista hautakumpua Tibetin rajalla.

Kaukana synnyinmaasta, sukulaisista ja ystäväistä oli heidän työkenttensä. Mestarin käsky: »Menkää, minä lähetän teidät« — oli niin valtavana sielussa soinnut, että kaikki siteet, mitkä kiinnittivät synnyinmaahan ja ystäviin — katkottiin ja lähdettiin tuntemattomalle taipaleelle, mukana »kallista viljaa«, jota piti kylvää Sikkimin kansan keskellä.

Ensimmäisenä saavuit sinä

Klaara Hertz,

joka raivasit tietä täällä Pohjois-Sikkimissä. Et säästänyt voimiasi — et valittanut silloinkaan, kun kotinasi oli seinätön huone ja pääsi päällä repaleinen katto,

joka vähän suojeli sinua lumisateelta. Kun yön tullen kylmä värisytti ruumistasi, painauduit sinä syvemmälle siihen rakkauteen, joka on voimakas lämmittämään ihmis-sydämet ja avaamaan heidän kotiensa ovet.

Ja, kun sinulla ei ollut ruokaa, mitä olisit syönyt ja kun kansa ei uskaltanut sinulle antaa — kohotit sinä kiitos- ja ylistyslaulun, vaikka ihmissilmälle ei kiitoksen syytä näkynyt. Sinä katsoit ylös Jeesukseen Kristukseen ja Hänen ristinsä valossa sinä onnellisena kuljit läpi synkän taipaleen.

Sinä teit itkun laakson rikkaaksi lähteistä, joiden reunalla monet sittemmin ovat saaneet janonsa tyydyttää. Tämä kansa oppi sinua rakastamaan — sinä tulit äidiksi heille. Ei mikään uhri ollut mielestäsi liian suuri — sinä, joka olisit voinut saavuttaa kunniaa ja mainetta sekä tiedoillasi loistaa oppineiden joukossa — valitsit olla »kaikkien palvelija» — Mestarisin tavoin.

Yli 20 vuotta sinä teit työtä tämän kansan keskellä ja tällä ajalla kypsyit taivasta varten. Ennenkuin virran yli menit, näit sinä Jumalan rakkauden niin äärettömän suurena, ja elämän virran kirkkaana kuin kristalli juoksevan alas. Ja kun sinun työstä ja taistelusta väsynyt olentosi pääsi lähelle tätä ihanuutta, kuiskasi rakastava Isä: »Tule kotiin — sinä hyvä ja uskollinen palvelija.»

Sinun tomumajasi, joka on kärsimyksissä koeteltu, makaa tuon pienen kummun alla. Kun sinut sinne kätkeettiin, ei ollut sukulaisiasi, ei ystäviäsi synnyinmaasta sinua sinne saattamassa, — ei koristanut seppeleet hautakumpuasi, — ei ollut kaunista kuoroa laulamassa — mutta oli sydämiä, joiden tumman pinnan alla oli Karitsan verellä pesty sielu — heidät olit joutanut elävän Vapahtajan luo — ja he hautasi kyynelin kostuttivat.

Koko Sikkim suri poismenoasi aina kuninkaan hovista köyhän kerjäläisen teltaan saakka.

Pakanallinen virkamies, jolle olit saanut viitata Jumalan Karitsaa, osanottokirjeessään oli maininnut: »Kadehdin hänen kotiin menoansa, hän oli kuin kuningatar, joka lastensa rakastamana ja kunnoittamana sai silmänsä sulkea ja näitten rakastavien käsien kantamana vietiin maan poveen.»

Tummat kädet sinua viimeksi hellien koskettelivat, niiden kädet — joiden puolesta olit elänyt ja taistellut. — Sinä voitit ja astuit sisälle kunniaan! —

Toisen hautakummun alla, jotka vierekkäin ovat tuolla hiljaisen vuoren rinteellä, lepää rakas nuori sisaremmi

Elly Pettersén.

Lyhyt oli työpäiväsi Sikkimissä — mutta sinä teit, mitä tehtäväksesi uskottiin, ja kun työsi olit suorittanut, sait siirtyä lepoon.

Sinä tunsit vaikeudet työssä — sinä ikäänkuin katselit kuvastimesta kärsimyksiä, jotka sinua odottivat. Sinä näit, että ennenaikainen kuolema odotti sinua. Kaiken keskellä sinä iloiten annoit kaikki Kristuksen tähden. Rakkaudella Isän edessä sinä muistit ystäviäsi kotimaassa, jotka olivat luvanneet sinua kannattaa, mutta kuukausiin et kuullut heistä. Rukoilit ja uskoit omaistesi ja sisariesi puolesta, että heidät Isän kotona tapaisit.

Valkeni aamu, joka taivaassa oli valmistettu sinun kotiintulo-päiväksesi. — Sinun rakastava sydämesi ei jaksanut enempää ja sinä sait yhtyä rakkaan Klaara sisaren kanssa, jonka työtä tulit jatkamaan.

Rakkaudella kansa sinua kaipaa. Ei ollut työsi turhaa. Sikkimin multa kätkee ruumiisi siksi, kunnes se kirkastettuna on nouseva ylös.

»Minä elän ja teidän pitää myöskin elämän.»

»Hänen palvelijansa näkevät Hänen kasvonsa ja palvelevat Häntä.»

A. F.

Nunnia Ta-Shung'in luostarista Tibetissä

„Onko Teidän Jeesukseenne todella voinut antaa rauhan sydämeenne?“

Oli ollut kiireinen päivä. Toinen toisensa perästä oli käynyt lähetystalolla. Monenlaiset olivat asiansa: mikä huoliensa valittamassa, mikä sairaille apua pyytämässä, mikä neuvoja ja johtoa olosuhteisiinsa ja tarpeisiinsa. Jokainen oli saanut kehoituksen nostaa sydämensä tuon ihmeellisen elävän Jumalan puoleen, joka yksin heille tosi-avun voi antaa. — Tuolla vielä ohjaa yksi kulkiija askeleitaan lähetystaloa kohti. Pitkä kelmainen silkkipuku — ja maata lakaiseva paksu palmikko, nyt käsivarrelle nostettuna, kertoo hänen arvostaan. Hän on paikkakunnan suur-pappi, joka useitakin kertoja on käynyt iäisyys-asioita kyselemässä. Kasvoiltaan lepäsi tyytymättömyyden ja pettymyksen leima. Eivät vastaan tulijat, jotka maahan kumartaen häntä jumalana palvoivat, paljon huomiota saaneet, jotain erityistä liikkuu hänen mielessään. — Lähetystalolle hän saapuu — ja kysymyksensä on melkein kuin häntäntyneenä: »Onko Teidän Jeesukseenne voinut antaa rauhan sydämellenne? Onko se tosi kokemus, vai luotteluako ja sanoja yksin?« Vastauksena saa hän taas kuulla, kuinka Jumalan Karitsa oman verensä hinnalla osti rauhan. Kuinka Hän sen antoi ja antaa jokaiselle synnistä eronneelle ja Hänen luokseen tulevalle. Ei kellään muulla kuin Jumalan Pojalla ole valta sanoa: »Tulkaa minun tyköni — — — ja te saatte rau-

han sydämellenne!« — Taistelu oli tuossa ylpeässä, itseensä luottavassa, ja kuitenkin niin rauhattomassa sydämessä. Mitä ei maksaisikaan hänelle tuon halveksitun Natsarealaisen jalkojen juureen laskeutuminen ja Hänelle antautuminen? Kuningasten ja ylhäisten ystävyyden menetys; kansan kunnian ja suur-papin viran menettäminen — mukavuutensa ristin tiehen vaihtaminen! Hinta oli liian kallis — vielä ainakin, kun Jumalan kirkkauden kunnia oli häneltä kätkössä. Surullisin mielin hän poistuu — —. Onko osansa sama kuin rikkaan nuorukaisen — jota Jeesus rakastaen katsoi — ja kuitenkin tämä pois hänestä ohjaa matkansa?! —

Rauhan juhla on yli maailman. Rauhan Ruhtinaan tulosta monet sydämet iloiten Jumalaa kiittävät. — Sinä ystävä, joka voit myöntävästi vastata tuon suur-papin kysymykseen — ja ilolla todistaa: »Kiitos Jeesus, että Sinun rauhasi olet sydämeeni antanut!« — etkö tahdo rukouksissasi Isän istuimen edessä muistaa tuota pakana-pappia — ja satoja, niin, tuhansia hänen virka-veljiään, jotka pimeään Tiberin luostareissa turhaa tyydytystä ja elämää etsivät?! —

E. K q t.

In memoriam.

Kuni ruohot he hetken viheriöitsivät — saivat olla lyhyen elämänsä aikana avuksi monelle. Kimaltelevat evankeliumin pisarat, jotka Jeesus-auringon valossa putoilivat heidän todistuksiansa ja elämänsä kautta tummaihoisten sydämille, ovat kantaneet hyvän sadon. Kun kukoistusaika oli ohi — lakastuivat ruohot — hienot elon siteet katkesivat ja korret laskettiin vieraan maan poveen, mistä ne uuden auringon valossa nousevat uudella elon voimalla — ja yhtyvät Jeesuksen tullessa rakkaittensa kanssa.

Sigrid Gamberg v. 1900,
Hanna Vaismaa v. 1905,
Anna Massinen (Owen) v. 1908,
Klaara Hertz v. 1920,
Elly Pettersén v. 1922.

He menivät ihanuuteen!

»Ja puhuvat vielä kuoltuaankin.«

A. F.

Klaara Hertz.

Elly Pettersén.

Meill' on ollut.

Meill' on ollut ristin sankareita,
Eestä sieluin he taistelivat,
Elon myrskyt estäneet ei heitä,
Eespäin urhein he astelivat.

Kuoro: Nyt miekkansa iäksi he laski,
Sotatanner sai rauhaan vaihtua
Kun portista riemuiten he kulki
Kiitoslaulujen kaikuessa.

Kenpä kertoisi tuimat taistelunsa,
Kenpä tietäisi kyyneleitään,
Kun he uupua olivat ja konsa
Valon nähneet ei välkettäköön?

Mutta veren voimasta he kesti,
Eivät häälyneet minnekään päin,
Vaikka tuhot, tulet heitä esti
Sekä myrskykin hirvittävin.

Suurta on, kun kaatuu kunnialla
Käsi kahvassa kuolla kun saa
Noissa väreissä maata mullan alla,
Jotka liehuivat taistoissa maan.

Sisältö:

Alkulause. Kirj. K. Vaismaa.
Eessä epäjumalain. Kirj. J. Yrttimaa.
Minkätähden minun tulee auttaa Pakanalähetystä?
Himalajalähetys ja sen tarkoitus. Kirj. E. K.
Poikakoulu Ghum'issa. Kirj. Sonja Ollila.
»Indian Ruth«. Kirj. Sonja Ollila.
Työ lasten keskuudessa. Kirj. J. Yrttimaa.
Kolmi-apilaamme. Kirj. E. K.
Me olemme kirotut. Kirj. A. F.
Vanha Simeon. Kirj. E. K.
Rosvojen ja murhaajien keskellä. Kirj. A. F.
Ennen ja nyt. Kirj. E. K.
Pimeydestä valkeuteen. Kirj. E. K.
Kaksi suomalaista hautakumpua Tibetin rajalla.
Kirj. A. F.
»Onko Teidän Jeesuksenne todellakin voinut antaa
rauhan sydämeenne?« Kirj. E. Kqt.
In memoriam. Kirj. A. F.
Meill' on ollut.

Kuvia:

Kolmi-apilas.
Anna Fröjd.
Edla Träskbäck.
Siiri Aartola.
Hanna Juureva.
Sanklan silta Sikkimissä.
Rva ja hra Ollila.
Juho Yrttimaa.
Lääkäri Ruth Longman.
Ghum'in koulupoikia.
Jäätikköjärvi lähellä Lachen'ia.

»Me olemme kirotut.«
Näköala Lachen'ista pohjoseen johtavasta tiestä.
Hautakummut Lachen'issa.
Nunnia Tibetistä.
Klaara Hertz.
Elly Pettersén.
Elin Kronqvist.

Elin Kronqvist.

HINTA 5 MARKKAA